

UDOVICA.

POVEST IZ 18. STOLETJA.

Napisal L. E. Tomšič. Poslovenil Štefan Knava.

(Dalje.)

Pater je sedel proti svoji volji, a kanonik je nadaljeval:

"Rekel sem, da mi ne ugaia vaše življenje v zadnjem času, a vi mislite, da si na ta način pridobite zasluge pri Bogu..."

"V tem sem se pregrnil," je vprašala Gita, dočim se je pater nervozno premikal na stolu, vi delo se mu je, da ga je pričelo jesiti.

"Vi ste zaobljubili hčer, da ostane devica, a je niste vprašali... kaj je posledica temu?... Nastala je neumnost, radi katere vas obsoajo vse ljudje. Vsi trdijo, da ste s tem hotel ugrediti svoji sebičnosti. Saj me razumete?"

"Pri Bogu, na to nisem misila," se je brani la Gita. "Nikdar ji nisem rekla: ostani devica ter bodi nuna!"

"So pa drugi delali v vašem imenu," je povzel kanonik. "To je nečedno delo, gospa! Vi morete napraviti obljubo za svojo osebo in se odreči svetu po svoji volji, ali druge puštite na miru. Vaša obljuba za Jeleno nima veljave, ker se deklica vrani."

"Bogu ne more biti po volju dobro delo, ki ne poveličuje dobre slave," je rekel kanonik odločno. "Povod k temu nesrečnemu koraku je znan, čeprav je bil zakrit s pregrinjalom tajnosti... In temu se da še odpomoči... Jelena odloči svojo usode preko te obljube. In še ena stvar je, gospa, ki vas dela veliko krivčeno napram svojim otrokom... Vi rasipljete nepremiljeno svoje in decino premoženja, pa ne pomislite, da morete vi in tudi vajina otroka pasti v največjo stisko."

"Kar sem razdal, je bilo moje," je rekla Gita.

"Morda, čeprav še bojim, da je že načeto tudi premoženje vaše dece," je odvrnil kanonik. "Recimo, da je bilo vse to vaše premoženje... Kje je sedaj? Ni ga!"

"Naj mi dovoli pričistiti vaša prevzivnost," se je oglasil pater tiho, "da je ves ta denar, kar ve vse svet, potrošen za dobra, sveta dela..."

"Tudi Bogu dopadljiva darežljivost ima svoje meje!" je rekel kanonik osorno. "Ni potreba, da bi vas podučeval o tem. Kaj je posledica, gospod, njeni darežljivosti?... To, da danes nima nič svojega, da živi z denarjem svojih otrok. Pošestvo v Zagorju in takoj hiša, vse to je last otrok. Mari tako postopajo skrbne matere za svoje dečke! Dragi oče, takega ne zahteva nisi Bog, in tudi ne ljubstvo... Če ne preneha ta razispornost, dobiti vi, gospa, kot zapravljivka, kuratorja. Ne čudite se, še vam povem, da se je že mislilo na to."

"Da jaz dobim kuratorja! Vi se gotovo želite gospod kanonik!" je rekla Gita prestrašeno.

"Govorim vam gole resnice!" je odgovoril kanonik. "Boljše je, da dobite kuratorja, ki naj reši še nekaj premoženja, kar ga je ostalo, da boste vsaj dostenjno živeli, in da ne boste stradali na star leta."

"Torej to je plačilo za moja dobra dela!" je zaklicala Gita ter se bridko razokala.

"Plačilo je pri Bogu!" se je vmešal pater. "Ne obupujte gospa... do tega gotovo ne pride."

"Prav gotovo pride," se je razjezik kanonik ter skočil s stola, "še bo gospa poslušala še take svetovale, kakor ste vi... Vaš red je dovolj dobil od te uboge gospe. In sedaj mora biti konec vsemu temu... Opominjam vas, da puštite sedaj to hišo, ali pa našnanim vso stvar nuneju na Dunaj, in če bo treba, obvestim generala vašega reda, kako rušite ugled svojega reda."

"Vaša prečastitost ni opravičena tako govoriti," je rekel pater, ki je komaj krotil jezo.

"Rekel sem vam in še pristavljam: pazite se!" Po teh besedah se je poslovil, ne da bi bil pogledal patra.

Gita in pater sta bila vsa iz sebe. Jezuit se je jekl, ker ga je kanonik razkrinal.

Gita se je šetala molče po sobi. Bila je razčakljena v svojem ponosu in ponižana. Živila je v misli, da jo vse časti in hvali radi njenih dobrih del, a sedaj mora čuti od uglednega duhovnika, da jo imenujejo zapravljivko, katera rabi kuratorja.

Te sramote se je že najbolj bala. Da to prepreči, je bila pripravljena storiti vse. Bog ve, kako so mogočni oni, ki zasledujejo vsako njen delo in ki sodijo o njem, je mislila Gita ter se resno bala kanonikove obljube.

Pater je neprestano molčal. Gotovo je pričakoval, da ga bo tolčila radi gremki besedi, ki jih je moral slišati od kanonika, a se je zmotil, ker Gita je imela sama dovolj mislit o svojem položaju.

"Prosim vas, častiti oče," se je ustavila Gita po dolgem molku pred Jezuitom. "Kaj sodite vi o tem, kar ste malo preje čuli? Ali se bojite Krčeličevih pretanj?"

"Če se jih bojim, to je vseeno sedaj," je odgovoril pater, "ali to vem, da je Krčelič človek, ki rad škoduje in ki zna tudi škodovati... Treba se ga je batil!"

"Kako?"

"Poslušajte moj nasvet!... Odidite na svoje posestvo. Ko ljudje pozabijo — — in vi prekinite nekaj časa deliti dobra dela."

"Ta tudi storim," se je zaimejala Gita trpko, "ker nimam nič več, kar bi dajala."

"Dobra dela prinesejo plodove," je pristavil pater s povdankom, "previndost božja pomnoži vaše premoženje."

Gita je vzdignila glavo ter obmolknila. Ni vedela za vir, od koder bi se povečalo njen premoženje. Vsi viri so bili izvrpani. Samo tirkatje se je ostalo, ki se pa redko izvrpa.

"Ima še kaj povedati vaša milost?" je vprašal pater, ki je komaj čakal, da Gita odide. Dobro je vedel, da nima sedaj nič več iskati pri njem.

"Kaj naj storim z Jeleno?" je vprašala Gita.

"Vidite, da mi Krčelič ne pojde na roko."

(Dalje prihodnjih.)

"Idite k tej sami! Česa se bojite? Saj ste vi njeni mati. Čudino bi bilo, da ne greste sami."

Gita je pogledala patra in se začudila njegovemu odkritemu odgovoru. Tako odkritočeno ni še nikdar govoril ženo! Vdova je začutila, da se pater umika in da jo zapušča.

"Prav!" je rekla ona, zadeta v svojem ponosu. "Pojdem sama... Ostanite z bogom, pater!" je pristavila nejevoljno ter odšla.

Patru je zagnal na ustnicah nasmej, zmes ročanja in pomilovanja.

Prišel domov je sola Gita v naslonjač in naslonila glavo na roko; solze so jo vdile po obrazu in bridko se je razokala.

"Čemu je bilo vse to?" je ištel. "Čemu?... Ah, kako sem nevrečna!"

XVIII.

"Ne zamerite, da sem vas dal poklicati!" je dejal tiho asesor Bedekovič Krištofu Domjančiu, vodčega ga v svojo pisarno, v kateri so ležali zapravljeni pravni akti, čakajoči rešitve. "Stvar je tako nujna, da je ne moremo odlašati."

Domjanči ni prav nič slutil, čemu ga je dal poklicati gospod asesor, in ni mu preostajalo drugačega, nego da je sedel v asesorjevo kočijo ter se odpeljal v Zagreb. Ko mu je tako asesor govoril, je bil Krištof silno radoveden. Prvi hip je mislil, da bo čul kaj nepričakovanega o svojem stricu, a bilo je vse kaj drugega:

"Ali poznate Jeleno, hčer Madžičeve vdoive?" je vprašal Bedekovič.

"Požnam."

"Radi nje sem vas dal poklicati. Hočejo jo prisiliti, da postane nuna. Mati njena se je dogovorila s klarinjskimi, ker hoče, da hči postane nuna na vsak način."

"Znano mi je."

"Res? Tem boljše, a veste tudi zakaj?"

"Mislim, da."

"Ker deklica vas ljubi, a se mati boji, da hči postane vaša žena. Ali ni tako?"

"Tako so tudi meni povedali," je odgovoril Domjanči.

"Toda deklica noči nič slišati o samostanu," je povzel asesor. "Ko so hoteli, da bi premisljala o tem na — samem, recimo v zaporu, je utekla iz samostana. Bilo je mnogo govora po mestu."

Krištofu se je brało na obrazu, da ga je vest iznenadila.

"Vzel sem deklico k sebi ter sem govoril z njo na štiri oči. Deklica vas iskreno ljubi; nima vedje želje, nego da postane vaša soproga. Prosim vas, care amice, da mi odkritosčeno poveste, kako mislite vi o tem?"

"Kako da jaz mislim?"... je pričel Krištof negotovo, kakor dijak, ki je dobil naenkrat težko vprašanje, katerega ni prizakoval. Na misel mu je prišla obljuba, ki jo je dal Giti, da se ne bo že nnil z Jeleno. Moral bi držati svojo besedo... Če pa stvari tako stope, da je vse to le grda Gitina spletka, potem mu ne more nihče odčitati, da ni delal po besedi.

"Deklica je lepa, krasna. Nikdar se ne boste kesali. Tudi denarja bo imela," je menil asesor.

"Vse to je resnica," je odgovoril Krištof; "še več moram priznati, da tudi deklica že dolgo meni vedje, nego da postane vaša soproga. Prosim vas, care amice, da sem nekaj me zadržuje, bil sem zaročenec njene matere!"

"To je toliko, kolikor nič," je odrezal asesor. "Ona vas je odbila, pa ste sedaj svobodni. Ali se morda čutite obvezanega napram njej, morda s kako obljubo?"

"Z ničem!"

"Kaj vas torej še zadržuje?" je vprašal asesor.

"Ljudje so taki..."

"Kaj se brigate za jezike, samo da je vaša veste čista."

Domjanči se je zamislil.

"Ali ve Jelena, da ste me poklicali?" je vprašal Krištof po kratkem molku.

"Nič ne ve o tem."

"Potem vas prosim, da ji rečete, da želim govoriti z njo... na štiri oči."

Asesor je hitel izpolnit Krištofov željo. Čez nekaj časa so se odprla vrata in v sobo je stopila Jelena.

"Ah, Krištof, ali ste vi tu!" je zaklicala deklica prisrčno, prijela Krištofa za roko in mu priščela tako blizu, da je čutil toplino njenega telesa. Ni se mogel vzdržati, da je ne bi poljubil in pritisknil k sebi.

"Ali hoče biti moja žena?" je vprašal Krištof kratko in odločno.

"Iz vsega srca!" je odgovorila Jelena ter se skrila na Krištofovih prsh.

Njuna srca sta plavalva v raju čiste, brezmejne ljubezni.

V tej minuti je potrkal nekdo tiko na vrata in jih takoj odprl.

Na vrati se je prikazala — Gita. Bilo je, da je zadele strelo. Več jej ni bilo treba videti; takoj je uganila, zakaj gre.

"Prokleta, aha!" je zavpila naenkrat s stršnim krikom. "Hinavea... prekljinjam vaju... in vajine potome... To je moj blagoslov!" Besno je zalupnila z vrati in izginila.

Krištof in Jelena sta bila silno prestrašena nad Gitinim prihodom in njeno kletvijo. Jeleni je obtičal glas v grin in njena glava je klonila na Krištofov ramo. V prvem hipu je v resnicu mislila, da je zaslužila materino kletev, a kasneje je začela misliti o groznom položaju. Plaho jo je pogledal Krištof, ki je še vedno držal roko okoli nje.

Gitina kletev ga ni prav nič prestrašila, temveč bolj ujezila. Ako je bilo do sedaj le malo simpatije do te ženske, je sedaj izginila zadnja trohica. Isti hip, ki je izginila Gita iz asesorcev, je nekaj nad vse ljubil. Mesto nje je zavladala v njegovem sreču mladenka, ki mu je v vstrajnosti in moči prinesla nedolžno, mlado, srečno polno ljubezni in udanosti napram njemu, ki so ga še sedaj smatrali ljudev nevrednega boljše družbe.

(Dalje prihodnjih.)

Spomini na leta
1914 - 1920.

M. Ratačnik.

(Dalje.)

Prišli smo v Cicicar, mesto s 40.000 prebivalci. Tam je bilo videti tudi nekaj tovaren, v katerih največ predajo koruza in gradi. Zekaj to uporabljajo nisem mogel zvedeti. Odtam naprej je bila zoper ravnina, na katerih so že vapestale cvetice. Gostonaseljeni prebivalci se tam pečajo s poljedelstvom in vsaki kočček zemlje je skrbno obdelan. Žito je posajeno in ne sejano, kakor pri nas. Živijo se samo s tem, kar pridejo in tu pride največ v poštev rizi. Žlie in vilice tam ne uporabljajo in zato jih služijo tanke palice za pred dolge, s katerimi jedo z veliko nagnico, najsibro riž ali krompir. Na prodaj je bilo mnogo južnega sadja, toda tam nikako sadje ne raste in pride vse z juga.

Bližali smo se glavnemu mestu Mandžurije Harbinu in že od daleč se je vidoval velik množino tovaren ter večjih poslopij. V tem mestu je osredotočena vsa trgovina s Kitajsko in vzhoda. V mestu je borza, kakorčina malokja. Mesto je precej veliko, ter ima evropski in kitajski del. Prebivalstvo je od vseh narodnosti sveta; teda tam nikako nekaj ruske buržoazije, aristokracije in uradnikov.

V tem mestu sem tudi videl veliko število "rikšijev" to je vozila, katerega pelja Kitajec bos in te je zelo sladko in zelo dobro vožnja. Vozili smo se zopet po bolj hrivitem in goratem svetu. Trava in grmičevje je poganjalo svojo pomladansko lepoto. Pokrajina je izgledala čisto kitajška, posebno je izdaja gorovje, katero je podobno visokim piramidam, v dolinah pa umetno napravljeno modvirje za rizi.

V tem mestu sem tudi videl veliko število "rikšijev" to je vozila, katerega pelja Kitajec bos in te je zelo sladko in zelo dobro vožnja. Vozili smo se zopet po bolj hrivitem in goratem svetu. Trava in grmičevje je izgledalo čisto kitajška, posebno je izdaja gorovje, katero je podobno visokim piramidam, v dolinah pa umetno napravljeno modvirje za rizi.

V tem mestu sem tudi videl veliko število "rikšijev" to je vozila, katerega pelja Kitajec bos in te je zelo sladko in zelo dobro vožnja. Vozili smo se zopet po bolj hrivitem in goratem svetu. Trava in grmičevje je izgledalo čisto kitajška, posebno je izdaja gorovje, katero je podobno visokim piramidam, v dolinah pa umetno napravljeno modvirje za rizi.

V tem mestu sem tudi videl veliko število "rikšijev" to je vozila, katerega pelja Kitajec bos in te je zelo sladko in zelo dobro vožnja. Vozili smo se zopet po bolj hrivitem in goratem svetu. Trava in grmičevje je izgledalo čisto kitajška, posebno je izdaja gorovje, katero je podobno visokim piramidam, v dolinah pa umetno napravljeno modvirje za rizi.
<div data-bbox="514